

portfolio

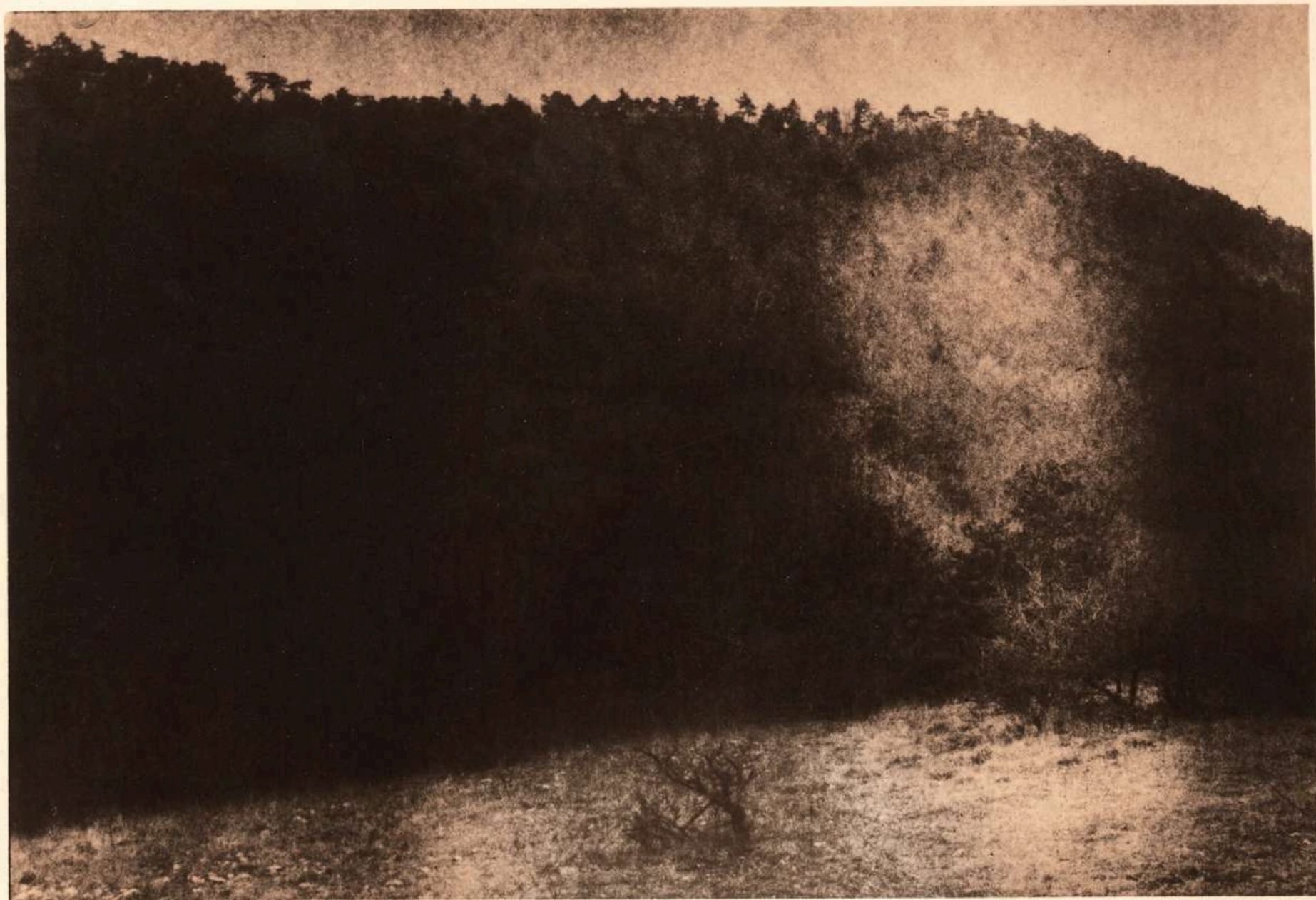
Balogh Benedek

Máshol
(2016-

A táj örök témája az emberiség képi kultúrájának, az emberi értelemkeresés egyik legfontosabb, legősibb toposza. A táj ugyanúgy visszatekint ránk, mint ahogyan mi keretezzük be őt; a természet megtestesítője, az örök változó és változatlan egyszerre. Ebben a munkámban a tájnak ezen örökké változó jellegét kutattam a fotográfia médiumával, a folytonosan mozgásban lévő és emiatt ember által megismerhetetlen folyamatot kíséreltem meg állóképek segítségével megragadni. A munkában egyrészt a részleges előhívás adta lehetőségeket a tájak újraértelmezéséhez használtam; a kiszámíthatatlan folyamat által az anyag és a táj mintegy magát hozta létre és értelmezte. Másrésztől privátfotókat is használtam, melyeket az idők során szerzett hibáik újraértelmeztek, így teljesen belesimulva az általam fényképezett anyagba. Az emberi szem számára minden képi elváltozás újabb értelmet nyer, egy fehérén maradt erdőrész ködnek, fekete pontok bogaraknak tűnnek. A változó és változatlan hasonló ellentétben áll, mint a valós és valótlan a képeken. Ezek a tájak az örök szemtanúkat ábrázolják, akik visszatekintenek ránk és akik a visszatérő toposzai az emberi értelemkeresésnek.

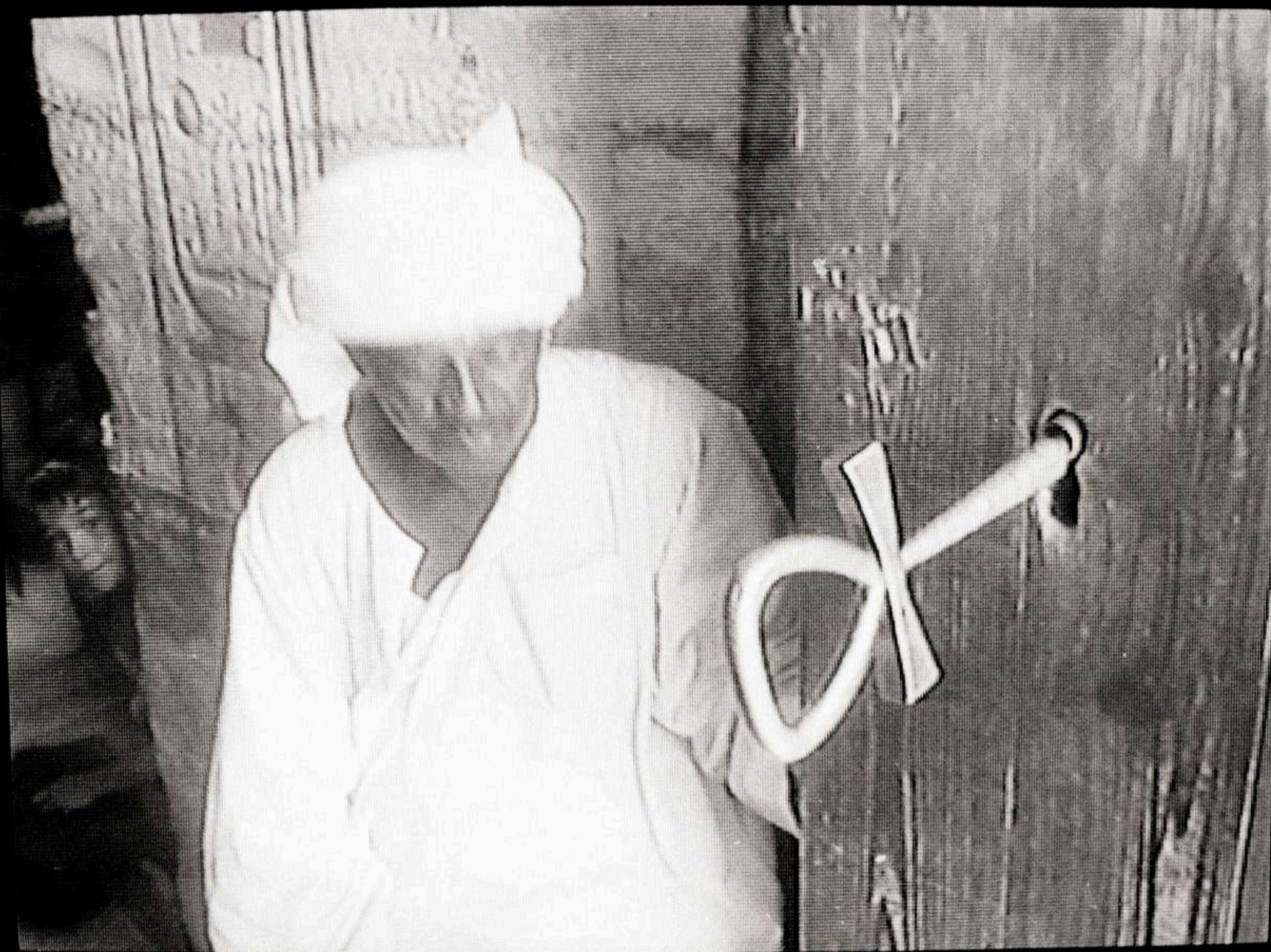

Fotelriporter (2021-2024)

Ebben a munkában az egyéni és kollektív történelem témájával, valamint a fényképezés és a film médiumai közötti különbségekkel foglalkozom. A sorozat alapanyagát az a több száz óra hosszú, talált privátfilmes kazetta adja, amelyeket az évek során összegyűjtöttem. Ezek a VHS-kazetták az 1980-as évek végétől az 1990-es évek végéig terjedő időszakban készült utazási videókat rögzítenek. A gyűjtemény minden kontinensről tartalmaz felvételeket, mindig ugyanazon személy; egy feltehetőleg jó módú nyugat-európai utazó szemszögéből láttatva a világot. A felvételek felszínes élményeket mutatnak: különböző helyszíneken töltött rövid tartózkodásokat, fizetett, idegenvezetett túrákat, csoportos buszos kirándulásokat; azt a benyomást keltve, mintha a turisták soha nem volnának *jelen*, mintha mindig csak *áthaladnának*.

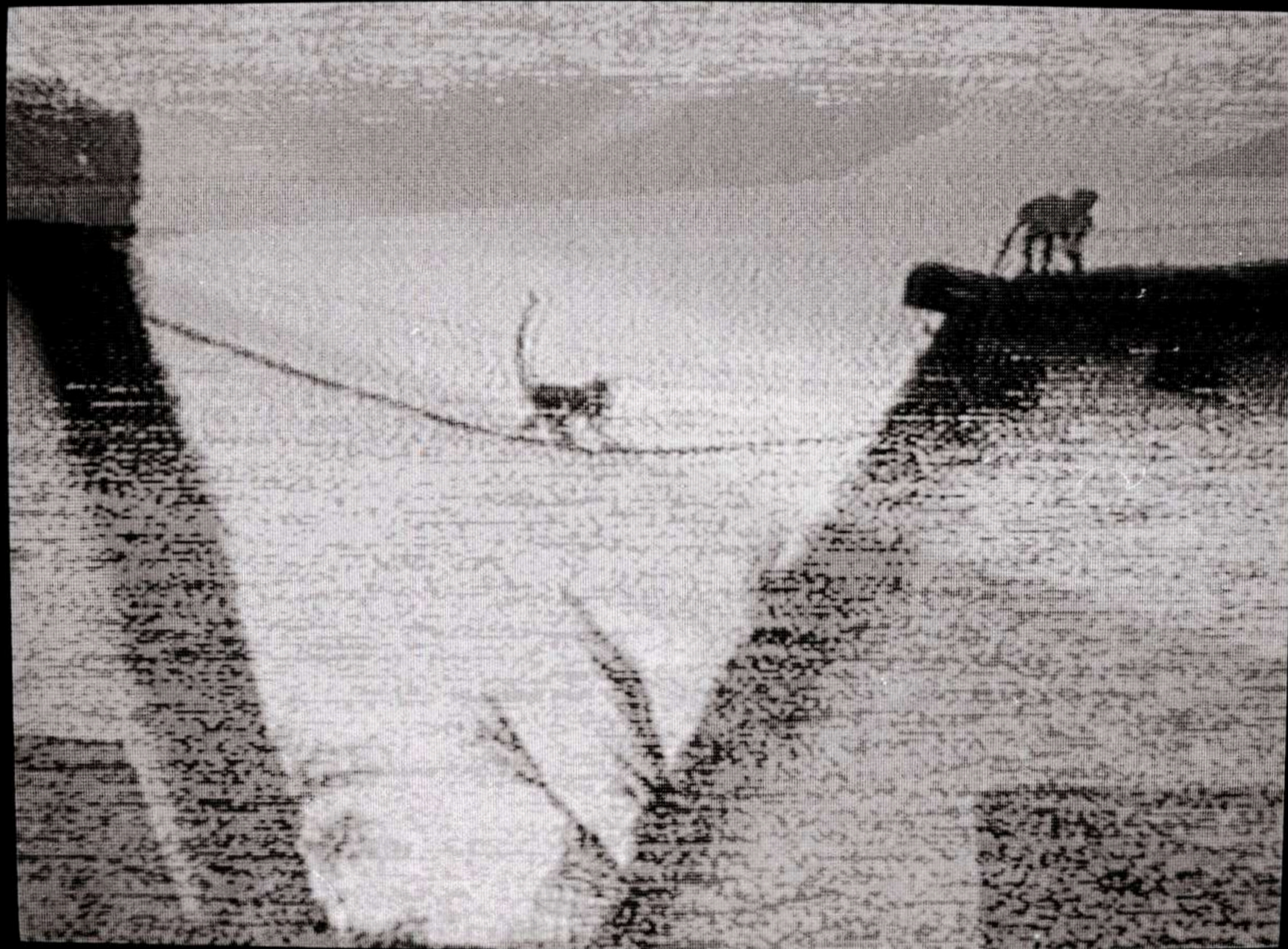
Bármely amatőr képes jó fényképeket készíteni; nem szükséges nagy szakértelem ahhoz, hogy a médiumot jól használják, hiszen a fotográfiát jellemző primer absztrakció több teret enged a véletlennek. A filmes munka esetében azonban sokkal több koncepció és technikai tudásra van szükség ahhoz, hogy koherens filmet készítsünk a valóság pusztá mozgóképes leképzése helyett. Mivel ezek a talált kazetták nem koherens, hanem töredezett felvételeket tartalmaznak, a célom az volt, hogy értelmet találjak ezekben a széttartó mozgóképes lenyomatokban. Ehhez épp úgy kellett „vadásznom” a képekre, mint ahogyan a turisták vadásznak a látványosságokra, ám a turista türelmetlensége és szétszórt figyelme helyett nekem megfeszített figyelemmel kellett koncentrálnom a ‘zsákmányomra’: türelmesen várakozva a kamera mögött, a tévé képernyőjére szegezve azt. A felvételek első megtekintése alkalmával még nem tudhattam, mit fogok látni, így hasonlónak váltam az ismeretlen amatőrhez, aki az eredetit készítette. Az ő élményei az enyémmé váltak, de ahhoz, hogy értelmet nyerjenek, saját narratívát kellett alkotnom. A töredezett narratíva mögött olyan állóképeket kerestem, amelyek a felszínes kontextus folyamából kiragadva egy mélyebb, önmagukon túlmutató tartalommal bírnak. Az így “előhívott” fényképeken archetipikus narratívák, helyzetek sejlenek fel, melyek a képek villódzó áradatában azonnal kioltódtak, felülíródtak volna, a felszín alatt tartva a felvételek mögötti obskurus narratíva foszlányait. A fényképeim által így nem csak az ismeretlen szerző és a leképzett valóság megértéséhez kerültem közelebb, hanem a médium határaihoz is.

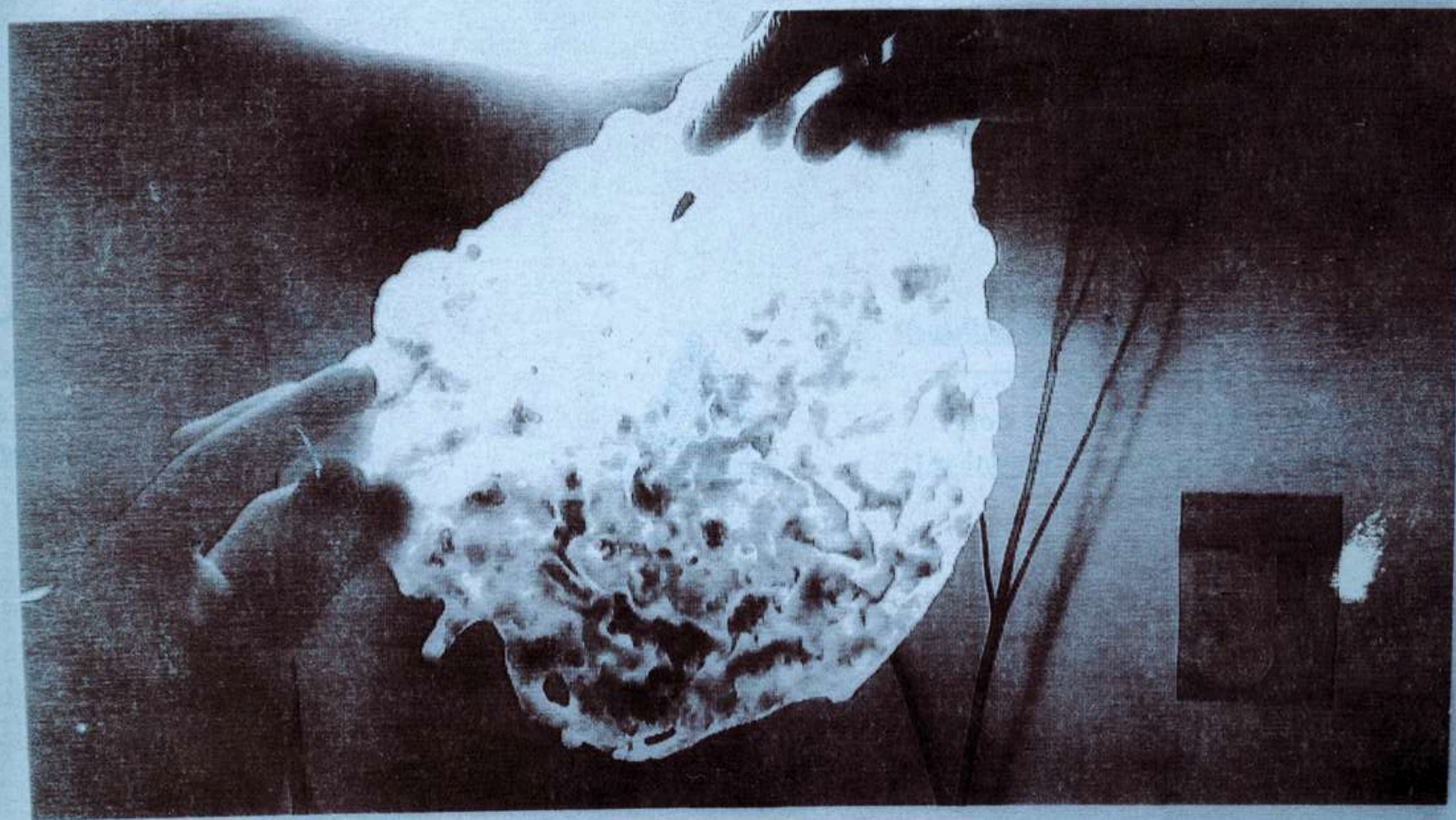

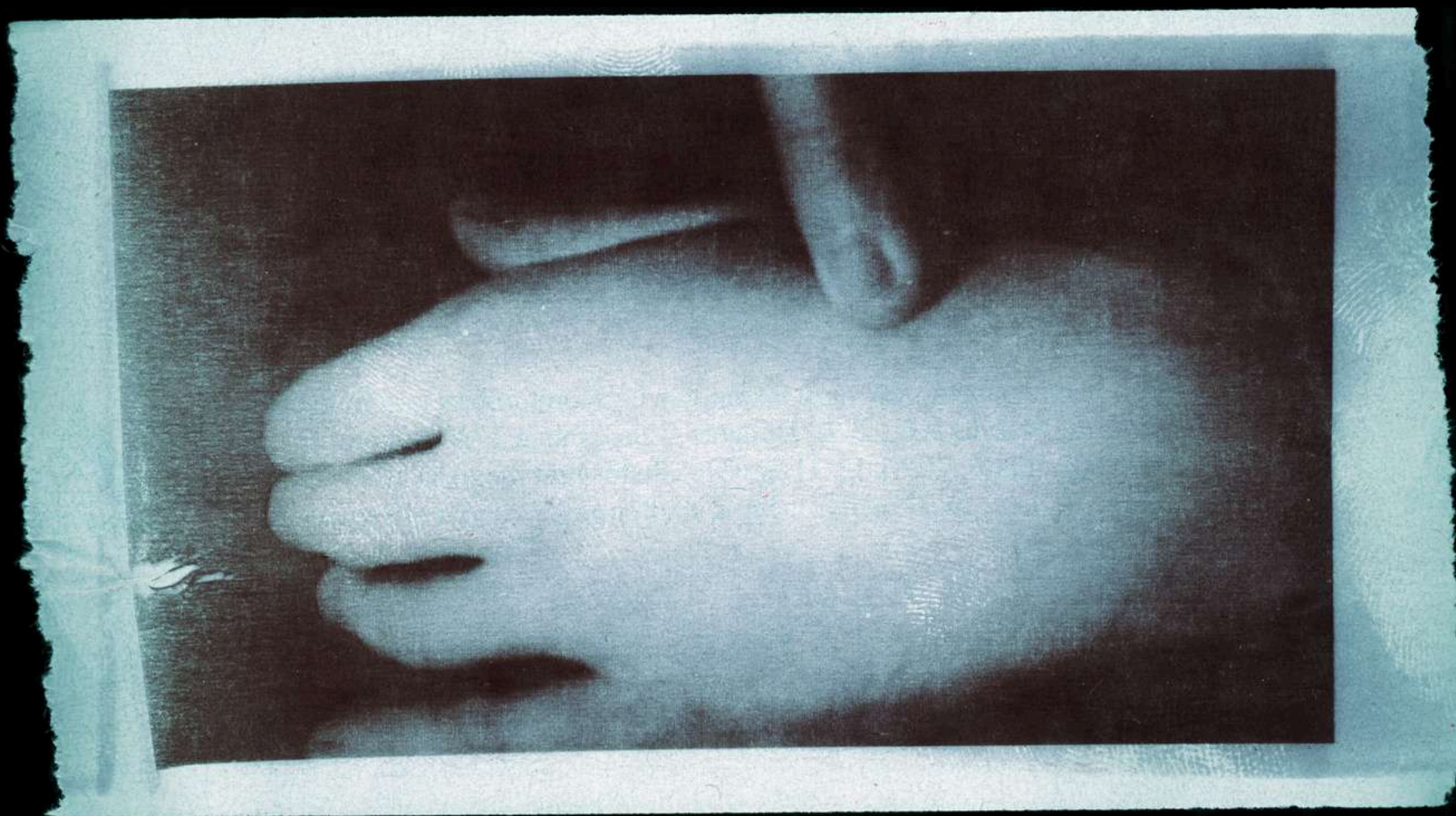

Jelenések (2023-2024)

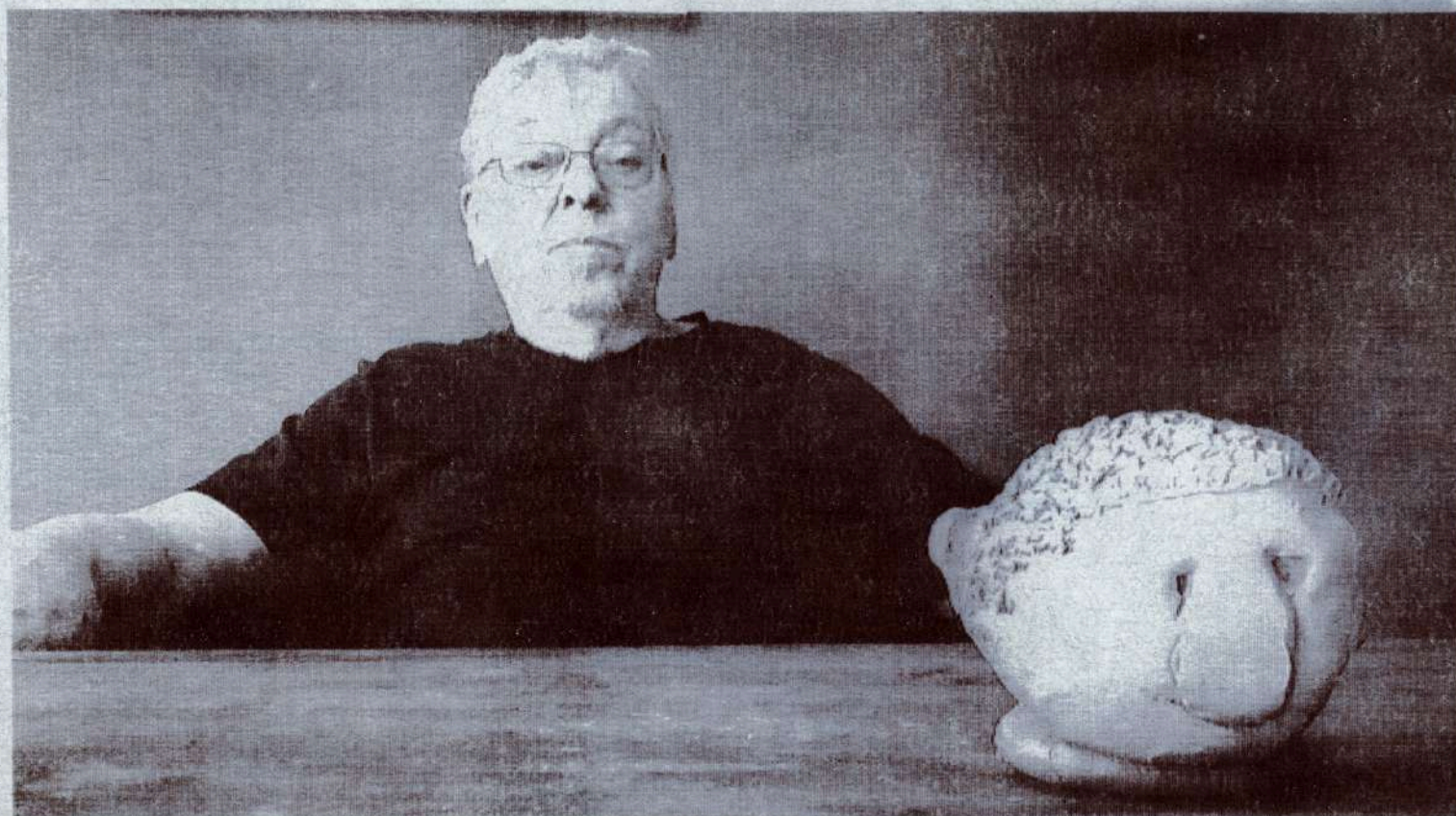
Bár már nagyon régóta foglalkozom a privátfotó jelenségével, és alapjaiban határozza meg a médiumról való gondolkodásomat, én magam sosem hoztam létre ‘nap-mint-nap’ képeket, munkáimban sosem jutott szerephez a privátfotót jellemző mindennapiság, pillanatnyiság. Egy gyerekeknek gyártott játék-fényképezőgép azonban gyökeres változást hozott alkotói praxisomban: könnyedsége és szórakoztató használata miatt azonnal mindenhová magammal vittem, és beépítettem a mindennapi fényképezési rutinomba. Elkezdtem szabadabban fényképeket készíteni, bátrabban rögzítve még a triviális, banális dolgokat és pillanatokat is; visszanyerve ezzel egyfajta gyermeki, önfeledt játékosságot. A hőpapír materiális mivoltával kísérletezve minden pillanatnyi lenyomaton megmutatkozott egy parallel, mélyebb narratíva is, melyet csak a fotográfia médiuma képes felfedni és létrehozni. Ez a játéknak induló praxis egy mélyen önreflektív munkává alakult. Képi párbeszéd kezdett kialakulni az élettől, amit élek és az énemmel, ami rögzíti és reflektál rá. Ez a párbeszéd megmutatta számomra, hogy mindig van egy újabb, lappangó jelentésréteg, amit fel lehet fedni a manifesztt réteg mögött: még egy palacsintára is lehet az apokalipszis előfutáraként tekinteni...

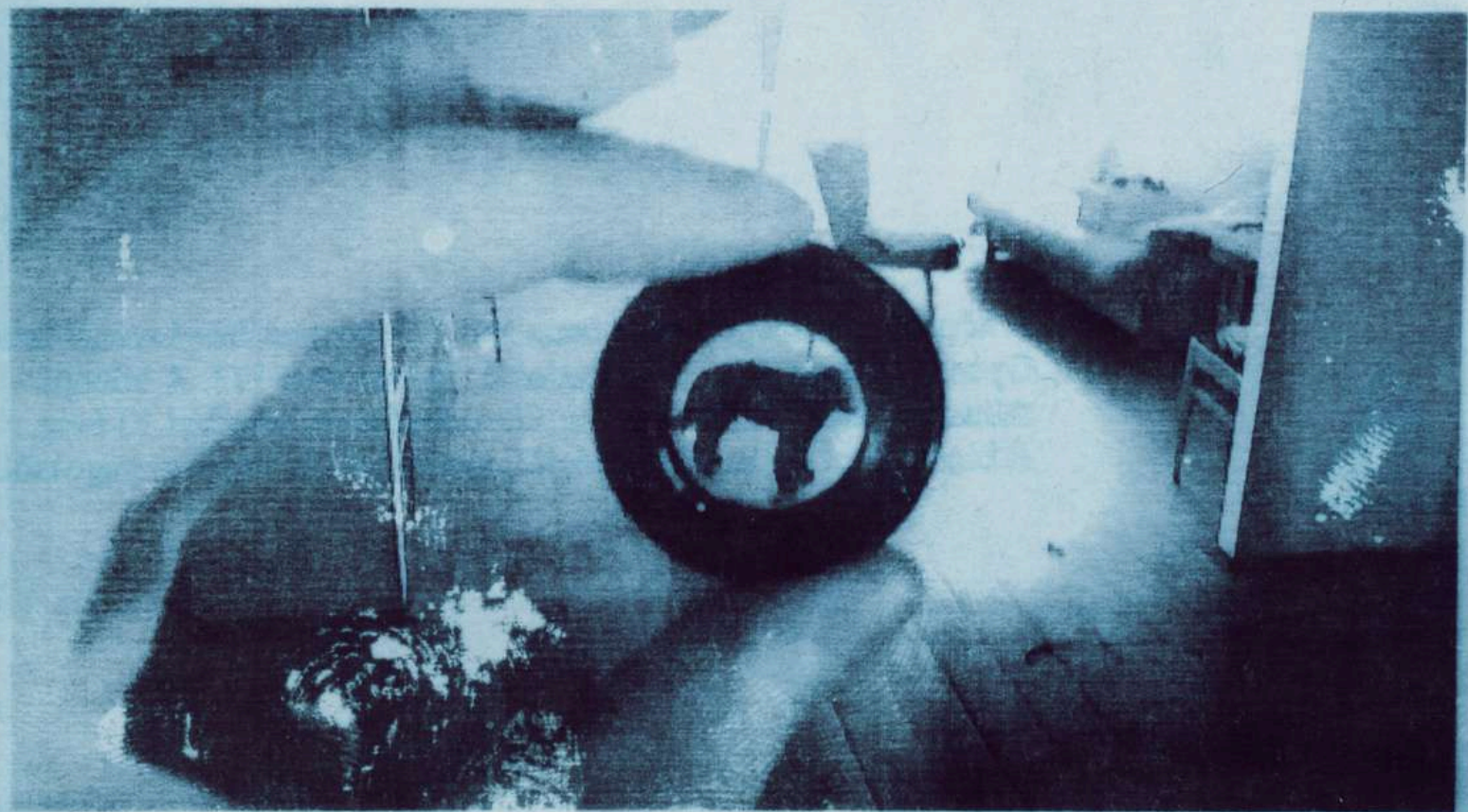

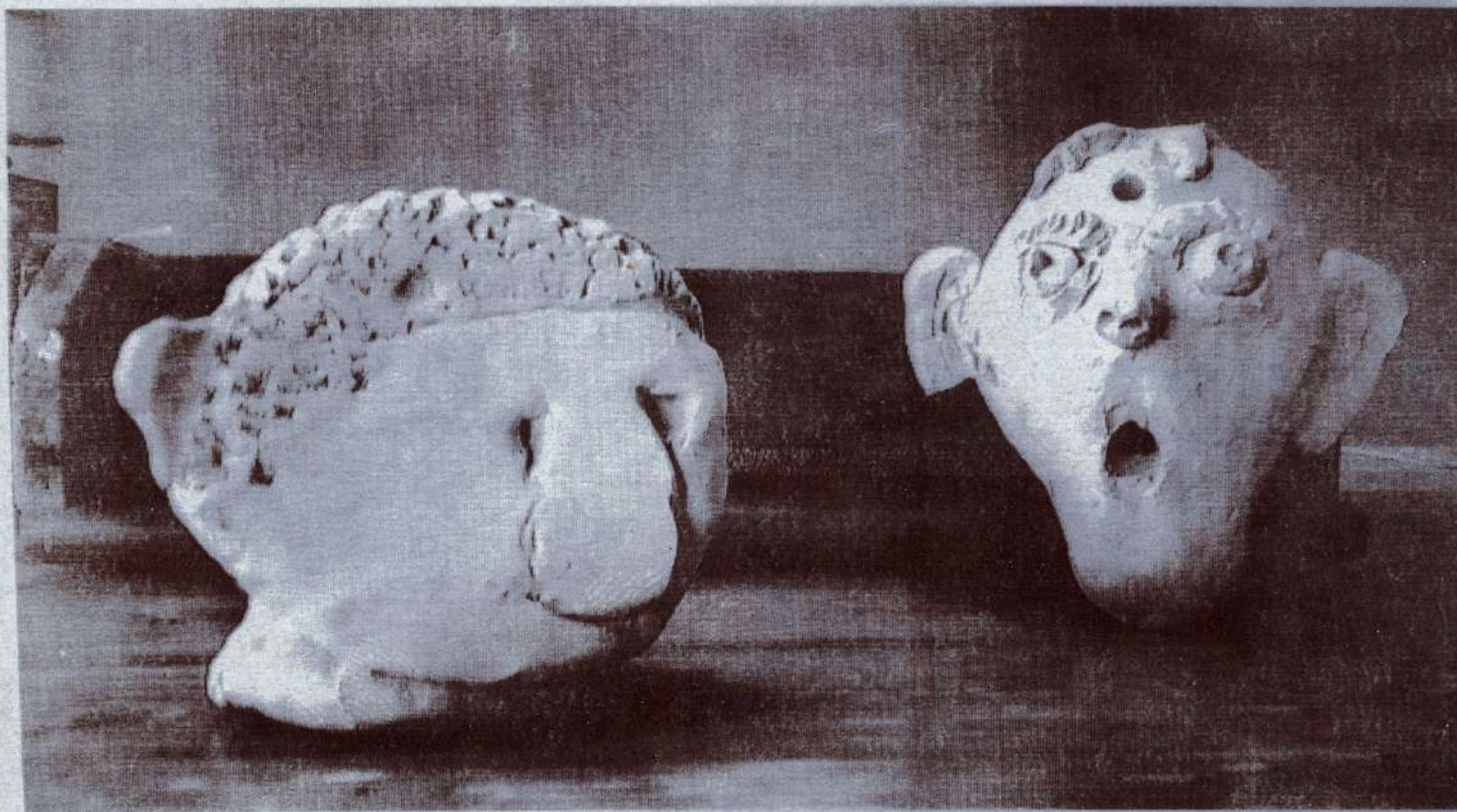

Múlékony öröklét

(2025)

Művészeti gyakorlatomban visszatérő motívum valóságunk azon rejtett dimenzióinak felfedezése, melyek kizárólag a fényképezés médiuma révén férhetők hozzá. Munkáimban újra és újra megkérdőjelezem a fényképezés igazságfeltáró képességét, rákérdezek a reprezentáció problémája. Sorozatomban a halat azon emberi törekvés metaforájaként vizsgálom, amely arra irányul, hogy absztraháljuk, értelmezzük és jelentést adjunk a világnak. A hal nem csupán egy állat – történelme során fontos szimbolikus szerepet játszott, hordozva mítoszokat, hiedelmeket és vágyakat. A halak a transzcendenciát, a változást és az ismeretlent képviselik, miközben szoros kapcsolatban állnak a tengerrel, amely mindig is a legmélyebb félelmeinket és vágyainkat tükrözte. A tenger határtalansága és az ismeretlen mélységekbe való alámerülés mindig is az emberi kíváncsiságot és a világ titkai iránti vágyat szimbolizálta.

A hal, mint az átalakulás és az ismeretlen szimbóluma, sosem adja meg magát teljesen az emberi értelmezésnek – éppen ezért mindig elérhetetlen marad, miközben mi hasztalan próbálunk jelentést adni neki. A fényképezés ebben a kontextusban azt az emberi vágyat és törekvést testesíti meg, mely egy, a meghatározást folyamatosan elkerülő entitás megragadására és értelmezésére irányul.

A sorozatom egyik fő kísérlete az volt, hogy a halat rövid ideig a fotópapírra helyeztem, hogy egy pillanatra megörökítsem, mielőtt visszaengedném a vízbe. Ez a rövid találkozás nem csak a hal fizikai lenyomatát rögzítette, hanem a természeti világra tett emberi értelmezést is. Az expozíció során a halak nem csak saját formájukat hagyták maguk után, hanem annak a mítikus keresésnek is a lenyomatát, amelyet az ember folytat a természet és a világ titkainak megértésére. Az expozíciók így nem csupán a halak vizuális reprezentációi, hanem az emberi vágyak, ábrándok és az ismeretlen iránti kíváncsiság lenyomatai is.

A fényképezés, mint médium, mindig is egy párbeszéd volt az ismeretlennel. A halak papíron hagyott lenyomatai nem csak az állatok fizikai jelenlétét örökítik meg, hanem azokat a pillanatok is, amelyekben megpróbáljuk megragadni és értelmezni azokat a dolgokat, amelyek elérhetetlenek maradnak számunkra. Akárcsak a halászat, a fényképezés is egy olyan aktus, amelyben az ember olyasmit próbál elérni, amit sosem lehet teljesen birtokolni. A halak képei egyben az emberi vágyakat is tükrözik – egy folyamatos keresést, hogy megragadjunk valamit, amit soha nem tudunk teljesen felfogni vagy rögzíteni. Az ilyen találkozások mindig múltóak és megfoghatatlanok, miközben emlékeztetnek arra, hogy a világunk mindig túlterjed azon, amit mi képesek vagyunk felfogni és értelmezni. A fényképezés ebben a folyamatban egy olyan médium, amely megpróbálja feltárni a valóság mélyebb rétegeit, de sosem érheti el a teljes, végleges megértést.

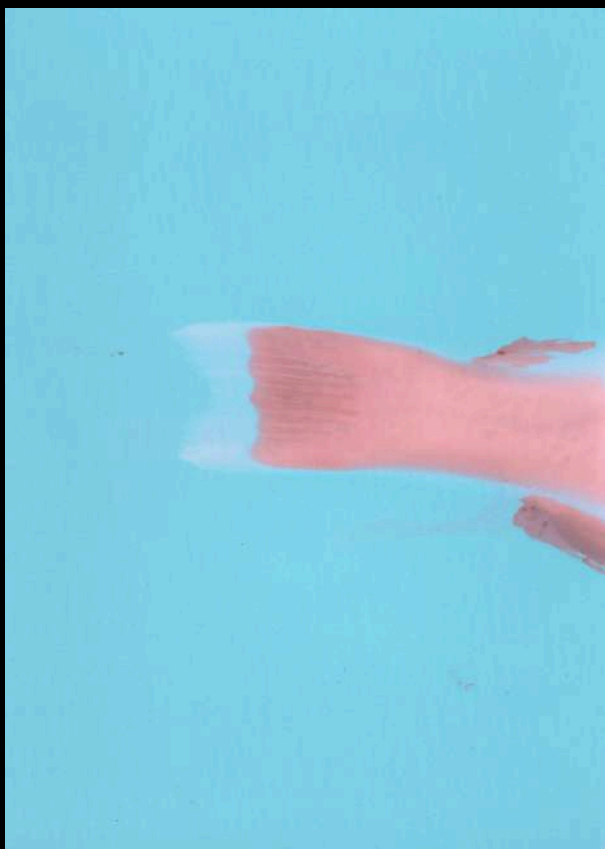

Pályázati anyag referenciái - Fotószobor

Tervezett munkám során a már folyamatban lévő művészeti gyakorlatomat szeretném továbbvinni és elmélyíteni.

A fotográfia materialista mivolta elválaszthatatlan a gondolattól, amit kifejez. A posztdigitális korban, ahol a fotók egyre kisebb hányada materializálódik, és ahol nem csak a médiumhoz fűződő gondolati és felhasználói kapcsolatunk, hanem a médium mindennapokban betöltött szerepe is átalakul, egyre fontosabbá és megkerülhetetlenebbé válik a fotográfia tárgyi lehetőségeinek kutatása.

Olyan tárgyak létrehozásán dolgozom és tervezek a jövőben is dolgozni, melyek a képi szubsztancia megerősítését, újra-kontextualizálását segítik, illetve a médiummal való kapcsolatunkra és a fotográfia nyelvi kifejezésének lehetőségeire egyaránt reflektálnak.

kutatott anyag

kutatott anyag

gyűjtött anyag

kutatott anyag